

## ת"פ 58992/10/18 - מדינת ישראל נגד מאנאמטו יצחק אספה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

30.01.2020

ת"פ 58992-10-18 מדינת ישראל נ' אספה

**לפני**  
המאשימה  
מדינת ישראל  
ע"י ב"כ עו"ד רותם נוימן וסרמן

**נגד**  
הנאשם  
מאנאמטו יצחק אספה  
ע"י ב"כ עו"ד ליאור שטלצר

### גזר דין

ביום 24.9.18 לאחר חצות הגיע הנאשם למועדון לייט האוס בנמל תל אביב, כדי לחגוג יום הולדת לחברו אור דסה. במקום פגש הנאשם את אור, את חבריו עומר לקאו ונוספים.

בשעה 03.25 החליטו הנאשם, אור ועומר לעזוב את המועדון ולנסוע למסיבה נוספת שהתקיימה במועדון ברחוב בן אביגדור בתל אביב. הנאשם נהג ברכב קטן מסוג קאיה פיקנטו, ואור ועומר נסעו ברכב אחר.

בהגיעו לשד' רוקח בתל אביב מכיוון מערב למזרח, נסע הנאשם כאשר לפניו רכב קטין על אופניים חשמליים עם מנוע עזר, כשהוא מרכיב על גבי החלק הקדמי של האופניים את חברו ארי נשר ז"ל.

הנאשם נהג ברכבו אחרי האופניים ובהיותו במרחק של כ-15 מ' מאחוריהם, סטו האופניים שמאלה והנאשם התנגש בהם בעוצמה בחלקו הימני קדמי של הרכב ובמקום נשמע רעש חזק.

כתוצאה מהתאונה הועפו המנוח והקטין הנוסף מהאופניים, המנוח הוטל על מעבר חצייה שנמצא במרחק 23 מ' ממקום התאונה, האופניים הועפו למרחק של 15 מ' ונגרם להם נזק רב, כאשר הכידון והגלגל האחורי נתקו ממקומם. לרכב הקאיה נגרם נזק בחלק הקדמי ימני, המראה קדמית ימנית נותקה מגוף הרכב, נגרם שבר בפגוש ימני קדמי וכן שבר בפנס ימני קדמי ועיוות בכנף ימין.

לאחר התאונה המשיך הנאשם בנסיעתו, לאחר מספר שניות נעצר בחריקת בלמים וכעבור פרק זמן קצר המשיך בנסיעה איטית, עצר שוב, ואז נמלט מהמקום לכיוון רחוב בן אביגדור. הוא עצב את המקום בלא שעמד על תוצאות התאונה ובלא שהושיט עזרה למנוח ולקטין ששכבו על הארץ.

כעבור מספר דקות התקשר הנאשם לעומר ארבע פעמים, תחילה אמר לו שהוא חושב שיש לו תקר בגלגל, בהמשך אמר כי פגע במשהו והמשיך לנסוע והוסיף כי עיניו נעצמו והוא הרגיש שפגע בדבר מה, אך המשיך בנסיעה.

כאשר הגיע הנאשם לרחוב בן אביגדור הוא החנה את הרכב, יצא ובחן את המזקים שנגרמו לרכב, והמתין לבואם של שני חבריו.

כאשר הגיעו החברים אמר אור לנאשם כי ידוע לו שניתן לפנות לחברת אלדן שהשכירה את הרכב, ולתאם את העברת הרכב שנפגע בתאונה למוסך.

אור התקשר ממכשיר הטלפון של הנאשם לחברת אלדן וביקש כי יגיע גרר כדי להסיע את הרכב מהמקום.

הנאשם טען בפני עומר ואור כי אינו יודע במה פגע והיכן אירעה התאונה, והשלושה החליטו לנסוע ברכבו של עומר כדי לנסות לאתר את מקום התאונה שבה היה מעורב הנאשם, ולהחזיר את אור לנמל תל אביב. כאשר הגיעו השלושה למקום התאונה, הבחינו שם בכוחות משטרה ובחלקים של רכב הקאיה שהיו מפוזרים על הכביש, והמשיכו בנסיעה כאשר אור ירד בחניון האוטובוסים בצומת, והנאשם ועומר חזרו לרחוב בן אביגדור.

בשעה 05.20, בעוד הנאשם ועומר ממתינים לגרר כדי שיקח את הרכב למוסך, הגיעו למקום שוטרים שביצעו סריקות כדי לאתר את הרכב שנראה נמלט ממקום התאונה. כאשר הבחינו ברכב פנו השוטרים לנאשם ושאלו אותו בקשר לנזקים שנראו על הרכב, והנאשם השיב כי הנזק נגרם בעת שהחנה את הרכב ברחוב בן אביגדור, הוא עצמו שהה בתוך המועדון, והרכב נפגע כאשר היה בחנייה בעוד הנאשם אינו לידו.

לאחר מכן טען הנאשם בפני השוטרים כי עומר הוא זה שנהג ברכב, ולא הוא.

כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח חבלת ראש קשה, דמם תת קשתי בהיקף נרחב, חבלה בריאה השמאלית, שברים בעצם השכם השמאלית ובזרוע, חבלה בטחול, דימום תוך בטני ופצעים רבים. הוא פונה לבית החולים איכילוב בתל אביב שהוא מחוסר הכרה וביום 27.9.18 נקבע כי הוא נמצא במצב של מוות מוחי. הקטין השני נפגע ונגרמו לו פצעי שפשוף וחתכים, אולם חשד לשבר במפרק ירך ימין או חשד לדמם מוחי תת קשתי, נשלל.

הנאשם כפר בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום שכללו עבירות של הפקרה לאחר פגיעה ושיבוש מהלכי משפט, וכן עבירות של נהיגה בשכרות ונהיגה במהירות העולה על המותר.

טענת הנאשם היתה כי לא הרגיש כלל שפגע במישהו, סבר שנגרם לו תקר בגלגל, הכחיש כי עצר את נסיעתו וטען שנסע נסיעה רצופה ולא הבחין כלל בתאונה שנגרמה שבה היה מעורב רכבו.

יצוין כי הנאשם לא הואשם באחריות לגרימת התאונה עצמה, שכן לאור המרחק הקצר שבינו ובין האופניים שלפניו כאשר סטו לנתיב נסיעתו, לא יכול היה לבלום ולמנוע את התאונה ועל כן מבחינתו התאונה היתה בלתי נמנעת.

לאחר סקירת כל הראיות נקבע בהכרעת הדין המפורטת כי בעת התאונה נשמע רעש חזק מאוד כתוצאה מפגיעת הרכב שבו נהג הנאשם באופניים, הנהגים שנסעו בקרבת מקום עצרו את רכבם כיוון ששמעו רעש יוצא דופן, והדבר מעיד על פגיעה בעוצמה רבה שלא ייתכן שהנאשם לא הבחין בה, ונקבע כי אין להאמין לנאשם שלא הרגיש בפגיעה שפגע באופניים שלפניו.

הנזקים הרבים ברכב שנפגע בחזיתו בצורה קשה והמראה הימנית ניתקה ממקומה מצביעים על כך שאין כל אפשרות שהנהג ברכב לא הבחין בפגיעה ולא היה מודע לה, מה עוד שבכל מהלך הנסיעה לאחר התאונה, נסע הרכב, עקב הנזקים שנגרמו לו, תוך גרימת רעש חזק של הרכב שהסב תשומת ליבו של שוטר שעמד בנתיב הנסיעה, לרעש הבוקע מהרכב הנוסע, וזאת הסיבה שהשוטרים הגיעו למקום הימצאו של הרכב ברחוב בן אביגדור.

עדותו של הנאשם כי לא הבחין שפגע באופניים נדחתה כבלתי מהימנה, ונקבע כי המשך התנהגותו ברחוב בן אביגדור מצביעה על כוונתו להרחיק את עצמו מכל מעורבות בתאונה שנגרמה כאשר טען כי הפגיעה ברכב נגרמה בעת שחנה באזור רחוב בן אביגדור בעת שהוא עצמו לא היה בקרבת מקום בעת שהרכב נפגע בחנייה, וכן שיקר הנאשם לשוטר כאשר אמר שחברו עומר נהג ברכב במהלך הלילה.

הנאשם זוכה מהעבירות של נהיגה בשכרות ושל נהיגה במהירות העולה על המותר, כפי שפורט בהכרעת הדין, אולם הורשע בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה, וכן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

לאור גילו הצעיר של הנאשם שהיה פחות מגיל 21 בעת האירוע, התבקש שירות המבחן לערוך תסקיר קצין מבחן. מהתסקיר עולה כי הנאשם הינו השלישי מבין ששת אחיו, משפחתו עלתה מאתייפיה בשנת 2006, ולפני שמונה שנים התגרשו הוריו. אמו של הנאשם עובדת במפעל ובעבודה נוספת בניקיון והנאשם תומך בה ומשמש כגשר בינה לבין הרשויות והחברה, וכן הוא דואג לפרנסת הבית ודואג לטיפול באחים הקטנים ממנו.

גירושי הוריו של הנאשם התרחשו כאשר היה בן 13 והדבר עורר אצלו משבר אולם תוך כדי לימודיו בחטיבת ביניים השתלב באקדמיה לכדורגל באשדוד בתנאי פנימייה, ומאז הוא משחק בקבוצת הכדורגל מ.ס.אשדוד. השתלבות זו בכדורגל היוותה עבורו מפלט ומקור ליציבות מול ההתערערות שחווה במשפחתו, וסיפקה מענה לצרכיו הרגשיים והחומריים.

הנאשם סיים את לימודיו עם תעודת בגרות מלאה והתגייס לצה"ל כספורטאי מצטיין.

יצוין כי הנאשם תיאר בפני קצין המבחן את אירוע התאונה שבה היה מעורב, אולם גם בפני קצין המבחן הוסיף למעשה להכחיש את אחריותו לאירוע, והוסיף לטעון כי לא הבין כי פגע בבני אדם אלא חשב שהרעש שבקע מרכבו נובע מתקר בגלגל.

קצין המבחן התרשם כי ייתכן שהנאשם פעל מתוך תחושת ניתוק המאפיינת מצבים טראומטיים כאשר הניתוק מתרחש כאמצעי הגנתי ובלתי נשלט המוביל לקושי לעכל ולקלוט את הסיטואציה הקשה. ייתכן, סבור קצין המבחן, כי הדבר הפחית מיכולתו להתנהלות שקולה ותקינה.

בסופו של התסקיר המליץ קצין המבחן על ענישה מוחשית והרתעתית לצד שיקום וטיפול, כאשר לדעתו עונש של מאסר בפועל עלול להביא להידרדרות מצבו הנפשי והרגשי ולפגיעה בחיי אמו ואחיו. לכן הומלץ על הטלת עונש ממושך בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופסילת רישיון נהיגה. עוד הומלץ על העמדה במבחן בצו מבחן למשך שנה.

לאחר הגשת התסקיר נשמעו הראיות לעונש, כאשר בבית המשפט העידו שני הוריו של ארי נשר ז"ל, תיארו את התחושות הקשות שחוו לאחר נטישת בנם במקום התאונה כשהוא שרוע מוטל על הכביש לאחר פגיעת הרכב בו, ובריחתו של הנאשם מהמקום, וביקשו מבית המשפט למצות את הדין עם הנאשם ולהחמיר בעונשו ככל שניתן, לא משום שהדבר יחזיר את בנם לחיים, אלא משום הצורך להרתיע בעתיד אחרים מביצוע מעשים דומים ואולי להציל בכך חיים של אנשים אחרים, ולקדש בכך את הערך של קדושת החיים.

עוד הוגשה לבית המשפט הצהרת נפגע של הקטין השני שנפגע בתאונה, ותיאר את מהות הפגיעות בו.

מנגד, העידו אמו וחברתו של הנאשם על אופיו הטוב והנוח ועל נטייתו לעזור ולסייע לאנשים אחרים, על תמיכתו הרבה במשפחה ועזרתו הן בתמיכה כלכלית והן בתמיכה רגשית באמו ובאחיו.

כמו כן העיד איש הסגל מאגודת הספורט על גילוייו של הנאשם ככדורגל מצטיין, על אופיו הטוב ועזרתו לזולת, ועל כך שהאירוע המתואר בכתב האישום כלל אינו מתיישב עם אופיו הטוב של הנאשם.

עוד הוגש מכתב הערכה לגבי הנאשם ביחס לאופן שירותו התקין בצה"ל.

העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם.

בעת קביעת מתחם העונש ההולם, יש לשקול כי החמרה בעונש והרחקת הנאשם מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור וכן במסגרת השיקולים יש לשקול את הצורך בהרתעת הנאשם עצמו מפני ביצוע עבירות נוספות וכן את הצורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מהסוג שביצע הנאשם.

מנגד, בעת גזירת העונש יש לשקול גם את הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו, הפגיעה במשפחתו, ובין השיקולים יש לשקול האם הנאשם נטל אחריות על מעשיו.

ידוע כי כפירה באשמה וניהול משפט לא יזקפו לחובתו של נאשם, אולם במקרה כזה אינו זכאי ליהנות מהקלה בעונש, שלה זכאי מי שמודה באשמתו ולוקח אחריות על מעשיו.

אינני בא בטרוניה לנאשם על כך שניהל משפט בקשר לעבירת השכרות ועבירת הנהיגה במהירות העולה על המותר, כאשר הנאשם זוכה מעבירות אלה, אולם ניהול המשפט לא היה בגין טענות משפטיות אלא עקב טענתו העובדתית של הנאשם שהכחיש מכל וכל כי פגע באופניים שלפניו וכי הבחין בפגיעה זו, וכן הכחיש את אחריותו לניסיונו לשבש את החקירה ואת הליכי המשפט בהמשך, ולמעשה עד היום הוא מתמיד בהכחשתו זו.

יצוין כי העונש שקבע המחוקק בגין עבירה של הפקרה אחרי פגיעה עמד בשעתו על 9 שנות מאסר, אולם בעקבות אירוע דריסתה והפקרתה של מיטל אהרונסון ז"ל בשנת 2008, אירוע שעורר סערה ציבורית והפנה זרקור אל עבירת ההפקרה לאחר פגיעה, (פרשת סימון וימיני) בשנת 2011 החמיר המחוקק בעקבות אירוע זה את רמת הענישה, והעלה את רף העונש מ-9 שנות מאסר ל-14 שנות מאסר.

עובדה זו צריכה להילקח בחשבון ויש לצקת תוכן במגמה זו של המחוקק כאשר החליט להחמיר את הענישה בגין עבירת ההפקרה.

הערך החברתי המוגן בעבירת הפקרה נעוץ בעניין מוסרי חשוב מאין כמוהו והוא אחריות לשלום הזולת ושמירה על ערך קדושת החיים והצללתם. להבדיל מאירוע תאונת דרכים, שאז אין לנוהג כוונה לפגוע אלא הפגיעה נעשתה עקב רשלנותו בנהיגה, הרי עבירת ההפקרה טומנת בחובה מודעות לביצוע העבירה ולכן לבד מהאלמנט הפלילי הטמון בעבירת ההפקרה, יש בה משום שפל מוסרי עמוק, כאשר במקום לעצור, לעמוד על תוצאות התאונה, לדווח עליה לרשויות, להזעיק עזרה רפואית ולנסות לסייע לנפגעים, האדם המעורב בתאונה חושב רק על עצמו, נוטש את הנפגעים ונמלט כדי שלא יזוהה.

בית המשפט הינו חלק מרשויות השלטון במדינה ולעיתים עליו להתפרש אל מעבר לתיק הקונקרטי שבו הוא דן על מנת להטמיע נורמות ועקרונות התנהגות בציבור.

עבירות ההפקרה אינן נדירות לצערנו, ועל בית המשפט להילחם בהן ביד קשה ולהשמיע בקול רם וצלול את הערך של

שמירה על חיי אדם, ולהטמיע נורמות של סיוע לזולת ואי נטישת מקום התאונה. לאור זאת העונש אינו יכול להתייחס רק לנאשם הספציפי הנדון בתיק, אלא עליו לשמש גם התרעה ושופר הקורא בקול לנהגים עתידיים לבל יעזו לנטוש את הנפגעים בתאונה לאחר שנפגעו, גם אם האחריות לתאונה עצמה אינה מוטלת על הנהג.

הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, לא רק בעת החקירה במשטרה אלא גם בזמן ניהול ההליך המשפטי כאשר התנער ממעשיו והעיד למעשה עדות שקרית שלא ידע כלל שפגע במשהו, כאשר כל הנסיבות מצביעות בעליל על כך שהיה מודע לפגיעה ולמרות זאת נטש את המקום, והגדיל לעשות כאשר ניסה לשבש את החקירה ולהטעות את החוקרים ואף לטעון שלא הוא נהג ברכב אלא חברו.

כאמור הנאשם היה רשאי לנהל את משפטו באשר למסקנות המשפטיות הנובעות ממעשיו, ואין להחמיר עמו בשל העובדה שבחר לנהל משפט, אולם התנערותו בחקירה ובמשפט מעצם אירוע הפגיעה ונטישת המקום מצביעים על ניסיון להרחיק עצמו מכל מעורבות באירוע, ועל כן אין הוא זכאי כאמור להקלה שזכאי לה מי שלוקח אחריות על מעשיו.

השפל המוסרי בהתנהלות הנאשם בולט ביתר שאת לא רק בנטישת הנפגעים במקום ובריחה ממקום התאונה, אלא גם בהסרת כל אחריות למעשים, ניסיון לטיח אותם ולהרחיק עצמו מביצועם, ובעיקר בניסיונו להטיל על חברו את האחריות לנהיגת הרכב, כאשר רק הוא עצמו נהג ברכב זה.

בעת גזירת העונש, על בית המשפט להזהיר עצמו כי הנאשם כאמור אינו אחראי לגרימת התאונה, וכי זוכה מעבירות השכרות והנהיגה במהירות שיוחסו לו בכתב האישום, וכן הורשע בעבירה אחת של הפקרה ולא בשתיים כפי שיוחס לו במקור בכתב האישום.

כאמור קודם, לעיתים על בית המשפט לצאת מגדר התיק הקונקרטי שבו הוא דן כאשר יש בכך משום חשיבות ציבורית עליונה של הנחלת נורמות התנהגות בציבור הרחב, תוך שליחת מסר ברור של איסור מוחלט לנטוש אדם שנפגע מתאונה, ומסר זה צריך לחלחל ולהדהד בציבור וזאת ניתן יהיה לעשות רק באמצעות גזר דין שקולו יהדהד מקצה הארץ ועד קציה.

באשר לתסקיר שירות המבחן: קצין המבחן יוצא אך ורק מנקודת מבטו של הנאשם ושיקומו בלבד, ללא כל התייחסות לאינטרס הציבורי ולטובת הציבור, ותוך התעלמות מהם. תפקידו של בית המשפט שונה מזה של קצין המבחן, אשר בניגוד לו, שרואה אך ורק את ההיבט הצר מנקודת מבטו של הנאשם, בית המשפט רואה את ההיבטים הכוללים של האירוע תוך שקילת היבט הענישה אל מול היבט השיקום.

בעוד קצין המבחן מתרכז מטבע הדברים באלמנט השיקום בלבד, בית המשפט אומנם לוקח שיקול זה של שיקום בחשבון, אולם אינו מתעלם מההתנגשות של אינטרס אישי של הנאשם אל מול האינטרס הציבורי, בצורך להרתיע ובחובה להנחיל נורמות התנהגותיות מוסריות.

אני דוחה את סברתו של קצין המבחן כי הנאשם פעל מתוך תחושת ניתוק המאפיינת מצבים טראומטיים כאמצעי הגנה בלתי נשלט המוביל לקושי לעכל ולקלוט את הסיטואציה הקשה.

התנהגות הנאשם מצביעה על כך כי פעל בשיקול דעת ובקור רוח כדי להרחיק עצמו מהאירוע, על ידי שיתוף עצמו בהרחקת הרכב מהמקום, בשקריו לשוטרים כי הרכב נפגע בחנייה בעוד הוא נמצא כביכול במסיבה, וכי חברו נהג ברכב ולא הוא.

אם לא סבר הנאשם שהיה מעורב באירוע של פגיעה עם הרכב באדם אחר, אלא אירע לו תקר בגלגל, מדוע היה עליו לשקר לשוטרים ולהמציא סיפורי בדים? התנהגות זו של הנאשם אינה מתיישבת עם סברת קצין המבחן כי מדובר בתחושת ניתוק אלא בניסיון מחושב לטיח ולהרחיק את עצמו מהאירוע, ולהציל בכך את עורו.

עובדה היא שעד עתה מתמיד הנאשם בגירסתו כי נגרם לו תקר בגלגל ולכן נשמע קול הרעש מהרכב, והוא מתחמק מקבלת אחריות על מעשיו ועל נטישת מקום התאונה, על מנת שלא להיתפס.

בנסיבות אלה, אני דוחה את המלצת שירות המבחן להסתפק בעונש של עבודות שירות וצו מבחן בלבד, בהיותה נוגדת לחלוטין את האינטרס הציבורי ואת הצורך בענישה מוחשית ומרתיעה, ומעדיף את האפיק העונשי וההרתעתי על פני האפיק השיקומי, זאת לאור העיקרון המנחה בענישה של קיום יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

הסניגור ניסה לטעון כאילו קיימת הפליה לרעת הנאשם כאשר הפרקליטות סגרה את תיקו של הקטין השני שהיה מעורב בתאונה ונהג באופניים, וטוען כי התביעה נוקטת מידה של איפה ואיפה. אינני רואה כל בסיס לטענת האפליה. העובדה שהתיק נגד הקטין בקשר לאחריותו לתאונה נסגר, כאשר מדובר במי שסטה להרף עין עם האופניים לשמאל הכביש, נפגע קשה בעצמו תוך שהוא מהלך בתחושה קשה על מות חברו הקרוב בתאונה, אינני רואה פסול בהחלטת הפרקליטות לסגור את התיק כנגד הקטין השני, ואין בכך משום הטיה כלשהי כנגד הנאשם, שהרי גם התיק לגביו ביחס לאחריות לגרימת התאונה, נסגר. המדובר בסגירת התיק לגבי האחריות לאחר בחינת שיקולים מקצועיים אובייקטיביים ואין בכך דבר וחצי דבר כנגד הנאשם.

אין כל קשר בין האחריות לגרימת התאונה, שכאן נמצא שאינה קיימת, לבין עבירת ההפקרה שבאה בעקבותיה, שהרי מדובר באירוע נפרד שהתרחש לאחר שהתאונה נגרמה כבר, ולכן עצם סגירת התיק נגד הקטין בגין אחריותו כביכול לגרימת התאונה, אינה אומרת דבר להטיה כנגד הנאשם.

אני דוחה גם את הטענה שנרמזה כאילו בשל השתייכותו העדתית או מוצאו של הנאשם מחמירים עמו. ההתייחסות אל הנאשם היא כמו אל כל נהג אחר שהיה מעורב בתאונה, נטש את הנפגעים, הפקיר אותם ונמלט מהמקום מבלי להושיט עזרה, ומבלי לעמוד על תוצאות הפגיעה, ומבלי להזעיק עזרה או לדווח על אירוע התאונה.

בטיעוניה לעונש הפנתה התביעה לפסקי דין רלוונטיים, וביקשה לקבוע מתחם עונש שבין שלוש עד שש שנות מאסר, לגזור את העונש בשליש העליון של המתחם ולפסול את רישיון הנהיגה של הנאשם לתקופה שבין 5 עד 10 שנים וכן לחייבו בתשלום פיצויים.

הסניגור מצידו הפנה לפסיקה רלוונטית שונה, הדגיש את המלצת קצין המבחן ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם וגילו הצעיר, וביקש לקבוע מתחם עונש שבין 8 חודשים מאסר בעבודות שירות עד 20 חודשים לכל היותר, תוך אימוץ המלצת קצין המבחן להסתפק בעונש של מאסר בעבודות שירות בלבד.

כאן המקום להזכיר כי בעת גזירת העונש, על בית המשפט להתחשב גם במדיניות הענישה הנהוגה. לצערי, בעת האחרונה אנו עדים להסדרי טיעון הנעשים עם נאשמים, שבעקבותיהם מאשרים בתי המשפט עונשים קלים יחסית בעבירות הפקרה אחרי פגיעה, הגורמים לאובדן אמון הציבור במערכת המשפט. יש בכך כדי לקעקע את מדיניות הענישה הראויה בעבירות ההפקרה תוך רמיזה כאילו בתי המשפט אינם מתייחסים בכובד ראש ראוי לעבירות אלה.

יש להדגיש כי אישור הסדרי טיעון שבהם נקבעים עונשים קלים, פוגע ברמת הענישה הראויה והופך אותה לרמת ענישה נהוגה, ומרמז כאילו זו הענישה הראויה בעבירת ההפקרה.

לאחר שיקול כל הנסיבות כפי שפורטו, ומבלי להתעלם מגילו הצעיר של הנאשם, מהעדר עבר פלילי, מהשלכות העונש עליו ועל משפחתו, ומהמלצת שירות המבחן, ואף שסברתי שבנסיבות אלה ראוי היה לקבוע מתחם עונש שבין 3.5 שנים ל-6.5 שנים מאסר בפועל, ולגזור את עונשו של הנאשם ל-5.5 שנים מאסר בפועל, הרי לאור הוראת החוק כי בין היתר על בית המשפט להתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, הרי יד"י כבולות לענישה זו ועל כן אני קובע את מתחם העונש בין שנתיים וחצי מאסר ל-5.5 שנות מאסר בפועל.

בתוך מתחם העונש נראה כי העונש הראוי לנאשם צריך לעמוד על שליש מעונש המאסר בן 14 שנים שקצב המחוקק לעבירת ההפקרה, ולפיכך אני גוזר על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה של 4.5 שנים בניכוי תקופת מעצרו מיום 25.9.18 עד 2.10.18.

כמו כן אני מטיל על הנאשם שנה מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים עבירה של הפקרה לאחר פגיעה או נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, ו-6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור תוך 3 שנים עבירה של שיבוש הליכי חקירה או משפט.



עוד אני פוסל את הנאשם מלקבל ולהחזיק רישיון לנהיגת רכב מנועי מסוג כלשהו לתקופה של 6 שנים.

בנוסף לזאת, אני מחייב את הנאשם לשלם להוריו של המנוח ארי נשר ז"ל פיצוי בסך 20,000 ₪ ולקטין השני שנפגע בתאונה וננטש, פיצוי בסך 5,000 ₪. הפיצויים ישולמו עד 30.6.2020.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020, במעמד הצדדים.

צבי גורפינקל, שופט עמית